

El Cor de Cambra del Palau ofereix l'espectacle 'Cantúria cantada' de Carles Santos al Petit Palau

Cantúria cantada al Festival Grec 2012. © Josep Aznar

El Petit Palau, del Palau de la Música Catalana, acull els propers divendres, 31 de gener, i dissabte, 1 de febrer, a les 21 h, l'espectacle *Cantúria cantada*, ideat per Carles Santos i interpretat pel Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, dirigit en aquesta ocasió per Dolors Ricart i Amanós, estreta col·laboradora de Santos. És un espectacle amb música, coreografia i lletra del mateix artista, en què el Cor de Cambra s'enfronta amb èxit al repte vocal i interpretatiu de l'obra. L'espectacle va ser estrenat al Mercat de les Flors el 2012, en el marc del Festival Grec, amb una acollida excel·lent, tant de públic com de crítica. *Cantúria cantada* és una retrospectiva de la música coral de Carles Santos; aquesta vegada, però, l'obra de Santos està combinada amb obres del seu compositor preferit, Tomás Luis de Victoria.

El Cor hi interpreta peces d'obres emblemàtiques de Santos des dels anys vuitanta, com *Autoretrat* (1981), *Tramuntana tremens* (1989); dels anys noranta, com *La pantera imperial* (1997), i també de la darrera dècada, amb peces de *Chicha Montenegro* (2010), *L'adéu de Lucrecia Borja* (2001) o *La meua filla sóc jo* (2005).

La relació del Cor de Cambra del Palau amb Carles Santos es remunta a l'estrena, el novembre de 2001, de la versió escènica de la cantata *L'adéu de Lucrecia Borja* per a la inauguració de la nova seu del Teatre Lliure a Barcelona.

Aquest espectacle-concert s'emmarca en el cicle estable del Cor de Cambra del Palau, formació que dirigeix Josep Vila, i se celebra al Petit Palau, un espai on es pot crear la caixa negra habitual dels teatres i permet un joc de llums ideat per Sam Lee per a l'ocasió.

Carles Santos, durant l'entrevista publicada a l'RMC número 337. © Eva Guillamet

Carles Santos: “Ara es compra i ven art amb la mateixa vulgaritat que qualsevol altra cosa”

En el número 337 de la «Revista Musical Catalana», de gener-febrer 2014, Jordi Alomar i Josep Barcons signen una extensa entrevista a Carles Santos, de la qual reproduïm una part.

Tot i l’humor, la vitalitat i la franquesa propis d’aquest creador, en les seves paraules plana un cert pessimisme antropològic i un cert desencant amb l’art d’avui. Des de la seva profunditat de pensament revestida d’aparent simplicitat, i des de la seva condició d’artista transgressor (allò que Howard S. Becker anomenava un *maverick*), Carles Santos dubta que els plantejaments avantguardistes dels anys setanta hagin fructificat com hauria calgut. Potser el pas d’una societat disciplinària i coercitiva a una d’anòmica on tot és possible ha acabat amb la funció de l’art com a bastió de llibertat des del qual Santos (nascut el 1940 a Vinaròs) ha disparat al públic durant més de 50 anys.

Quina funció li veu a l’art, avui?

Ara? Cap. De tot el que succeí durant els anys setanta n’hauria d’haver sorgit un altre tipus de plantejament. Els polítics utilitzen l’art de la manera més primària. Aquesta utilització de l’art com a fenomen crec que no té molt d’interès. Tot allò interessant en l’art ha d’agafar-se al vol: quan passa, passa, i no hi ha garanties. Però és molt difícil trobar algú conseqüent amb això. Ara es compra i ven art amb la mateixa vulgaritat que qualsevol altra cosa. I l’art hauria d’estar en mans de minories que fossin molt escrupoloses i cuidessin molt els productes. Ara hi ha aquesta tendència a banalitzar l’art i fer que estigui a l’abast tothom. I no! L’art no està a l’abast de tothom. Hi ha moltes de coses que no estan a l’abast de tothom... El dia que hi hagi coses que estiguin a l’abast de tots, ja en parlarem. Però de moment, no és el cas.

Dir això té un punt de transgressor, igual que molts dels seus espectacles. Però creu que realment és possible transgredir, avui?

No, crec que no. Si algú se sent transgredit, violentat o sacsejat és que està mal orientat o que no està bé. O que potser ignora què és tot això. Però ara transgredir és impossible. I això es deu a aquesta mercantilització, a aquest ús políticament correcte de tot, a la ignorància, a la manera com es planteja l’ensenyança...

La transgressió ha estat un element constant en la seva música.

Hi hagué una època en què aquesta era una lectura possible. Ara ja no. La gent accepta menys coses i va reduint el camp. Hi ha coses que es fan passar per transgressores i no ho són gens. El món de la cultura és un espai de llibertat, i no hi hauria d’haver absolutament cap inconvenient a fer el que vulguis fer. I, en canvi, no volen que sigui un món de llibertat.

Vostè ha conquerit aquest espai de llibertat, des d’on continua fent nous espectacles. Com n’afronta la creació?

Generalment primer faig un guió, com en una pel·lícula; i a partir del guió van apareixent necessitats, de vegades musicals i de vegades no. En aquest guió hi ha una part literària, de diàlegs, però també una part de moviment, de dansa, de circ, etcètera. De fet, no inventem res, perquè l’òpera ja és això. El teatre té tots els avantatges i tots els inconvenients de les coses de sempre.

Cada nou espectacle és -per dir-ho amb Brossa- encarar un nou “i ara què”?

Fa molts anys que faig espectacles, amb situacions completament diferents i significacions diverses. Ara potser el que més tinc són ganes d’acabar, de dir “ja n’hi ha prou”, “jo ja no”. Crec que darrere de tot això hi ha un gran fracàs; i és que l’art (que pensàvem que serviria per a tantes coses) no ens ha servit per a quasi res. I això t’acaba portant a treballar per menjar. És això o un comiat. La mort de l’art...

Ja no hi gaudeix, doncs, creant espectacles?

Ara gaudeixo molt sentint música clàssica; i si és per sorpresa, millor. Prefereixo no posar-la jo. I sentir-ne

poca, molt poca. No he entès mai la gent que s'afaita, que es dutxa o que fa sexe amb música.

Tot i això, té algun altre projecte en ment, a banda del *Cantúria cantada* que es fa a final de gener al Palau de la Música?

Sí, el podrem veure al novembre o desembre, seguint la meva línia de teatre. Però serà de petit format. Abans era possible fer coses més grans, però ara hi ha menys feina; i paguen tard o ni arriben a pagar. Tot i que encara puc viure d'això, la cosa va molt malament. Ara fem coses de dues o tres persones, com a màxim.